Nanebevzetí Elijáše a pověření Elíši

Původ materiálu
Tomáš Trusina
Pořadí v lekci
22

Téma

Nanebevzetí jako Boží dvojtečka za příběhem věrného svědka

Cíl

- Děti si uvědomí význam Elijáše jako svědka, který ztělesňuje druhou část Starého zákona — Proroky.
- Děti porozumí nanebevzetí jako události uzavírající z Božího rozhodnutí svědectví určitého svědka.
- Děti se zapojí do přebírání a pokračování tohoto svědeckého odkazu.

Pro učitele

Biblický text: 2Kr 2,1–15

Výkladové poznámky

- **Nanebevzetí:** „I stalo se, když si bral Hospodin Elijáše k sobě,“ stojí v záhlaví 2Kr 2,1nn, a upozorňuje tak na základní rozměry následujícího příběhu a zároveň posluchači nabízí perspektivu, jak příběh číst. „Nanebevzetí“ je Boží akce. Tím, že bere Elijáše k sobě, přiznává se k jeho celoživotnímu zápasu. Od svého lidu Elijáš žádnou medaili za zásluhy nedostal. Představoval provokatéra, přivandrovalce, kterého král označil za nepřítele národa a jehož Jezábel hleděla násilím umlčet. Nicméně, Hospodinovo dílo uprostřed Izraele (i světa okolo) se odvíjelo na uzoučké stezce Elijášovy věrné služby. Na znamení, že to byla služba jedinečného svědka a že toto dílo je v téhle chvíli ukončeno, si ho bere Hospodin k sobě.
- **Kudy a kam jdou?** Nebudeme s dětmi jezdit prstem po mapě, ale jako posluchači příběhu si máme připomenout: co místo, to jedno důležité vyprávění. V **Gilgálu** stál památník, který připomínal vstup Izraele do zaslíbené země; v **Bét-El** stála podle 1. a 2. Královské opakovaně kritizovaná svatyně se zlatým teletem; **Jericho** porazil Jozue (ale

podle 1Kr 16 tam za Achabovy vlády obnovili město tím nejvíc modlářským způsobem) a Jordán se před Izraelem **zastavil a rozevřel**, když končilo jejich putování do zaslíbené země. Elijáš následován Elíšou vlastně procházejí příběhy Předních proroků pozpátku až tam, kde to začalo: k Jordánu. A rozevřeným Jordánem odchází do pouště, kde zaznělo poselství Deuteronomia, podle nějž tam někde v poušti, na druhém břehu řeky, skončil své poslání Mojžíš. (Dt 34)

Mojžíš i Elijáš zápasili uprostřed jeho lidu (i světa okolo) o jeho cestu, i když by to leckdo jiný už dávno vzdal. A tak, když byli na konci, vzal si je Hospodin k sobě. A z Elijášových příběhů se stal tím pádem další právoplatný kus příběhů o Bohu a člověku. Takto na tyto starozákonní motivy navazuje i evangelista svým vyprávěním o Ježíši na hoře Proměnění: když se setkává s Mojžíšem a Elijášem, jako by si podávaly ruku Tóra a Proroci a Evangelium (L 9,28nn).

- **Elíšovo trojí „Neopustím tě“** se v kontextu příběhu jeví dvojznačně: Jako prorocký učedník svého prorockého mistra věrně následuje na jeho cestě, i když je to cesta do „hospodinovského neznáma“. Na druhou stranu ví, co se chystá, a tak jeho následování můžeme vyložit i jako obavu zůstat sám a převzít svědeckou odpovědnost. Na znamení, že se má ujmout elijášovského úkolu, si smí říct o prorockého ducha a dostává se mu „pověřovací vize“.
- **Požádej — Dostaneš!** (2,9n) Nanebevzetí neznamená, že Hospodin opouští své dílo, ani že zmlkne hlas svědků. Spíše než tečku za uzavřeným příběhem představuje dvojtečku: Od toho, který ukončil svou misi, smí věrný učedník hodně očekávat.
- **Jméno Elíša** znamená Můj Bůh je spása. Jeho postava bude v konkrétních situacích zpřítomňovat právě tohle krédo.
- **Elíša jako hlavní postava** vystupuje v příbězích 2. Královské, od 2. po 13. kapitolu (úlohy 23–26 letošního cyklu). Opakovaně je titulován jako „muž Boží“, tj. svědek, skrze nějž působí Duch Hospodinův jako duch života, záchrany, nových možností, uzdravení — ale též jako moc hájící Hospodinovu svatost a jedinečnost. Dokončuje Elijášovo poslání pomazat Jehúa a Chazaele (tyto příběhy nejsou zařazeny v našich vyprávěních). Významu jeho role porozumíme, když mu porozumíme jako **jedinečnému zjevení Hospodinovu** — pro Boží lid i pro pohanské národy okolo (zastupované zejména Aramejci). Domácí i cizí mají poznat a vyznat, že „v Izraeli je prorok“ (2Kr 5–6) — a jenom zde působí jediný „opravdový Bůh“ (2Kr 5,8.15).
- Charakteristickým rysem jednotlivých příběhů bývá, že **jediný Elíša v nich mívá jméno** (i král v Samaří bývá anonymní). Vypravěč tak podtrhuje motiv, že právě v něm a nikom jiném je blízkost záchrany. Katechetovi se tu nabízí široká paleta příležitostí a rolí, jak se s dětskými posluchači můžeme mezi anonymní aktéry děje i zamíchat.

- Oproti Elijášovým příběhům se daleko víc ocitáme v **žánru legendy** — vypravěč bez rozpaků pracuje s motivy různých divotvorných činů (vize nanebevzetí, léčení vody, klatba, rozmnožení oleje, vzkříšení mládenečka, nasycení zástupů, uzdravení od malomocenství, oslepení nepřátelského vojska aj.) K tomuto žánru je třeba přistupovat s citem pro jeho záměr, totiž nebulvarizovat zázraky jako lákadlo pro davy nebo laciné přesvědčovadlo k uvěření, ale sledovat základní svědeckou linii: Elíša svým jménem ztělesňuje blízkost spásy pro lid Boží i pro zástupce okolního pohanského světa v dobách hladu, válečného rozvratu, beznaděje a obecného zpohanštění. Jsou to tak trochu „pohádky pro dospělé“, dosvědčující ovšem nezlomnou důvěru, že Hospodin ani v tak těžkých dobách na svůj lid nezapomíná.
- Podstatná není prvoplánová zázračnost, nýbrž **víra** těch, kdo se o skutcích záchrany doslechli. Sledujeme-li pozorně skladbu jednotlivých vyprávění, zjistíme, že **podstatný není zázrak sám, ale co z něj vyvodí ti, kdo se o něm doslechli**. K nimž přišel jako znamení, že budoucnost pro ně není ztracená, nebo se doslechli, že spása je v Izraeli a působí skrze Hospodinova proroka (srovnej J 4,22 „spása je ze židů“).
- **Proročtí žáci** na jednotlivých místech cesty povoláni nejsou. Sice se jim dostalo poznání o ukončení Elijášova působení, ale jediný Elíša bude povolán. Ví, jak na celou událost reagovat: ne hlásat nějakou senzaci či naopak tragédii (obé z jejich chóru zaznívá), ale následovat prorockého mistra, i když jde zatím neznámou cestou. Elíšovo „Mlčte!“ naznačuje, že se nejedná o senzační bulvární událost, ale že se chystá setkání, jehož pověření rozumí jen věrně následující víra. Při vyprávění dětem využíváme roli prorockých žáků jako roli posluchačů Elíšova vyprávění — a tím jejich roli otevíráme našim dnešním dětským posluchačům.
- **Plášť** představoval odznak vznešenosti. Elijášovi dodává vznešenosti pověření hlasem tichým a jemným (1Kr 19,13, 2Kr 2,8.13n). Elíša si může dovolit zdvihnout plášť jako ten, který „uzřel pověřovací vizi“. Sám na výraz pokání a nehodnosti trhá své šaty. Ale že je pověřen, dosvědčuje pokračování u opětovně rozevřeného Jordánu. Tento plášť „oblékají“ pak evangelisté Janu Křtiteli (Mk 1).
- **Pověřovací „vize“** je jako setkání s Hospodinovou svatostí otřásající zážitek. Zní prorocké krédo, podle nějž Vozbou, tj. Skutečně orientující autoritou je pro Boží lid prorocký svědek. A zároveň je dosavadní žák uschopněn, aby se sám ujal prorockého poslání a vydal se ve stopách mistra („otce“), jemuž byl oddán.

Úskalí

- **Nanebevzetí není zázrak**, který se maluje do kupolí barokních kostelů, aby povzbuzoval iluzi, že tady se vznášíme k nebi. Ani ukázka náboženského bulváru, jemuž se rozumně uvažující člověk může leda vysmát. Nebe není ten prostor nad obláčky, ale

místo, kde je člověk blízko Bohu. Ne z vlastního přičinění — ale nenadále.
- Legendární povahu příběhu nemusíme zastírat, jde o to, aby se děti potkaly s jádrem příběhu, jímž je Boží potvrzení Elijáše jako právoplatného kanonického svědka. K tomu slouží **vyprávění pláště**, navržené pro starší školní věk.
- **Vize nanebevzetí** — do příběhu jsme vtaženi nikoli jako diváci náboženské senzace, ale jako posluchači, kteří mají uslyšet, že Elíša dostal opravdu dvojnásobný díl ducha Elijášova — a že tedy Elíša je ten, kdo ponese dál štafetu prorockého působení i nedokončené Elijášovy práce (viz pověření na Orébu, 1Kr 19). **Příznaky** (oheň z nebe, vichr) nasvědčují, že Hospodinova svatost teď odděluje Elijáše od lidí cele pro Hospodina. Pro Elíšu se jedná o pověřovací vizi (srovnej např. Iz 6).
- **Rozevření vod Jordánu** není přírodním úkazem, ale zvěstným literárním odkazem na ty jediné správné návaznosti: **Jordán teče** „mezi Tórou a Proroky“ (Deurloo, *Exodus a exil*). Elijáš na své pouti „vychází z Proroků“ — a „vchází“ do Tóry“. Překročit Jordán může jen ten, kdo ztělesňuje zápas o pravdivou spojnici mezi těmito dvěma částmi kánonu: Jozue, pověřený Mojžíšem, Elijáš a naposledy Elíša jako svědek obdařený Elijášovým duchem.

Odkazy

Prudký, M. — Heller, J. *Obtížné oddíly Předních proroků.* Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2013, str. 27.

Deurloo, K. *Exodus a exil: malá biblická teologie.* Benešov:Eman, 2007, kap. Jordán teče mezi Tórou a proroky, str. 70nn.

Linden, Nico ter. *Povídá se... podle Tóry.* Benešov: Eman, 2015, str. 36.

Pro děti

Předškoláci

Navržený pořad se skládá z akce a vyprávění. Vyprávění můžete obohatit o text citovaný v Přesahu — a místo Henocha doplnit Elijáše (povídali si spolu… až došli k Pán Bohu domů…a Bůh ho vzal k sobě).

Akce: Kudy po stopách Elijáše?

Nachystejte v místnosti nebo venku cestu s několika stanovišti, kde se bude cesta větvit (Gilgál, Bét El, Jericho, Jordán). S dětmi tuto cestu procházíme jako proročtí žáci, kteří jdou po stopách Elijáše. Na každém rozcestí nachystejte „dilema“, kudy dál. Můžete do nich zamotat

postavičky z dětské reklamy a pod: Půjdeme teď s Elijášem za nějakým XY nebo za Jozuem? Budeme si u Jericha zpívat *Jozue ten porazil…* nebo… (dotvořte sami podle dětí). (Když to děti popletou, vrátíte se o stanoviště zpátky).

Když dojdeme nakonec, do pouště, pogratulujeme dětem, že jsou dobrými učedníky Elijáše.

Vyprávění: Jak to s Elijášem skončilo?

Pán Bůh Elijáše vzal k sobě. Protože s Elijášem si rád povídal o tom, kudy vede ta správná Boží cesta tímto světem — a věděl, že Elijášovi na ní záleží.

A s kým to bude pokračovat?

Dobrým učedníkem Elijáše byl i *Elíša*. *(Zopakujeme jméno, popř. můžeme říct, co znamená: Můj Bůh je Záchrana.)*

Ale Elíšovi zůstal Elijášův prorocký plášť — a úkol, dál hledat tu správnou Boží cestu tímto světem. Měl Elijáše moc rád. A i když mu bylo líto, že se musí rozloučit, vrátil se zpátky k Božímu lidu, aby pro ně hledal tu správnou Boží cestu. Vždyť právě on Elijáše nikdy neopustil, a tak dobře věděl, co to znamená povídat si s Pánem Bohem.

Pomůcky: Obrázky z dětských reklam, figurky z flanelografu (nebo jiné ilustrace, které jste zvyklí užívat).

Mladší školní děti

Pracujete-li se skupinou, jejíž osazenstvo se účastní více méně pravidelně, nachystejte si slepou mapu. Na jednotlivá místa Elijášova a Elíšova putování si překreslete nebo nakopírujte obrázky z Flanelografu I a II: přechod Jordánu pod názvem *Vstup do zaslíbené země 32*, Jericho pod názvem *Pád Jericha 33*, Mojžíš v poušti např. pod názvem *Závěr Mojžíšova života 30*, zlaté tele pod názvem *Modlářství lidu 26*, nebo Jákobův sen pod názvem *Jákob na útěku 14*. Přímé odkazy na vyjmenované pracovní listy najdete pod textem úlohy.

Příběh

Převyprávění nabízíme jako Elíšovu „skrytou vzpomínku“. Pokud jste si při vyprávění o přechodu Jordánu náhodou vyrobili památník — Gilgál, můžete ho nyní využít a sednout si kolem něj.

Elíšo, vyprávěj nám, jak to bylo, když jsi byl „malý“!

Prorok Elíša pravidelně sedával se svými žáky. Vyprávěl příběhy o Mojžíšovi a často se přitom rozesmutnil nebo naštval: Takové krásné a důležité příběhy — a lidem na nich už vůbec nezáleží! Jeho žáci ale poslouchali rádi. A jednou chtěli svého učitele trochu potěšit — aby věděl, jak jim na jeho vyprávění záleží.

„Víš co, Elíšo?“ napadlo jednoho. „Vyprávěj nám, jak to bylo, když ty sám jsi byl učedník jako my! Jak jsi k tomu přišel, že ses stal takovým učitelem, prorokem a mužem Božím?“

„To jste mi tedy udělali radost!“ rozzářil se Elíša. „Povím vám, co jsem ještě nikomu nevykládal.“

Elijáš vede Elíšu po místech Božích skutků a lidské nevěry

Do prorocké školy mne povolal Elijáš. Chodil jsem s ním dlouho. Vyprávěl mi, jak ho Hospodin poslal za králem Achabem. Jak ho Achab prohlásil za nepřítele Izraele. Jak to bylo pro něj někdy strašně těžké sloužit Hospodinu. Sedávali jsme tady u Gilgálu, u toho památníku na vstup do zaslíbené země. A Elijášovi bylo občas do pláče: Vždyť Izrael úplně zapomněl, že zaslíbená země je dar od Hospodina!

A pak mi jednoho dne Elijáš řekl: „Čas mé prorocké služby skončil. Ty tady zůstaň, a mne si Hospodin vezme k sobě.“

„Jak to udělal?! To musel být zázrak!“ skočili Elíšovi do řeči jeho posluchači.

„Mlčte!“ okřikl je Elíša.

Měl jsem strach. Vůbec jsem nevěděl, co to znamená. Ale bylo mi jasné: Nemůžu se Elijáše pustit. A taky jsem nechtěl. Hlavou mi vrtalo: Až si ho Hospodin vezme, co tu budu dělat sám, bez něj? Hospodin vedl Elijáše do Bét-el. Praotec Jákob tam kdysi na odchodu ze zaslíbené země viděl ve snu anděly a slyšel Boží ujištění — Budu s tebou, a neopustím tě. Ale teď tam stojí svatyně a v ní socha svatého býčka! Elijáš jen smutně ukázal — vidíš, takhle teď urážejí Hospodina. Jako obyčejní pohani.

Pak se ke mně otočil: „Zůstaň tady, mne Hospodin posílá do Jericha.“

„Jo, tak tam si ho vezme k sobě?“ volali zvědaví Elíšovi posluchači.

„Mlčte!“ okřikl je Elíša.

Vůbec jsem nevěděl, co to znamená. Ale bylo mi jasné: Nemůžu se Elijáše pustit. Jen jsem se bál: Až si ho Hospodin vezme, co tu budu dělat sám, bez něj?“

Elíša — nepustím tě

„Jericho, to porazil Jozue, když Hospodin přiváděl náš lid do zaslíbené země. Ale teď, když jsme tam přišli, jeho hradby zas stály. A na městské bráně byl znak pohanského Kémoše (toho božstva, co mu obětují děti).

„Vidíš, i tady na Hospodina docela zapomněli," smutně na bránu ukázal můj prorocký mistr Elijáš. „Zůstaň tady. Mne Hospodin posílá k Jordánu."

„Jo, tak tam se to stane?" volali napnutí Elíšovi posluchači.

„Mlčte!" okřikl je Elíša. „Když mi budete skákat do řeči se svými hloupými nápady, nic nepochopíte.

Bylo to čím dál divnější. Ale bylo mi jasné: Nemůžu se Elijáše pustit. Co tu budu dělat sám, bez něj?

Přes Jordán do pouště

Přišli jsme k Jordánu. Kousek tady odtud. K místu, o němž se vypráví, že tu Jozue kdysi přivedl náš lid do zaslíbené země. Můj mistr si svlékl plášť z velbloudí kůže. Sroloval ho, že vypadal jak nějaký obušek — a potom udeřil do jordánských vod. A řeka, jako kdyby si vzpomněla na ten starý slavný příběh, poslechla. Zastavila se a nechala nás projít suchou nohou.

„Co to bylo za kouzlo?" chtěl vědět nejmenší z prorockých žáků. „Naučíš nás ho taky?"

„Mlč a poslouchej!" napomenul ho Elíša. „Za chvíli pochopíš."

„Víš, kde jsme?" zeptal se mne Elijáš.

Zakoktal jsem se: „...no, tady sem, na poušť dovedl náš lid z Egypta Mojžíš. Tady jim připomínal, ať na nic z té cesty nezapomenou."

„Vidíš," řekl mi Elijáš. „A mne teď přivedl Hospodin právě sem. Z opačné strany, ze zaslíbené země. Tady si kdysi, na konci té velké cesty, vzal Hospodin Mojžíše. Tady si vezme i mne, svého proroka."

„Ale co budu dělat sám? Bez tebe?!" úpěl jsem.

Pověření Elíši

„Neboj, Hospodin bude s tebou. Viděl jsi dnes, kolik po mně zůstalo nesplněných úkolů — a to všechno teď převezmeš ty! Víš co?" usmál se Elijáš. „Požádej, co mám pro tebe ještě udělat, než se rozloučíme."

„Chtěl bych mít tvého ducha! Ducha odvahy říkat pravdu každému do očí! A taky ducha záchrany — pro lidi, kterým hrozí záhuba!“ vykřikl jsem.

„To ti já sám dát nemohu,“ usmál se Elijáš. „Duch odvahy a záchrany, to je Hospodinův dar. Ale jestli uvidíš, jak si mne Hospodin bere k sobě, můžeš si být jist, že ti toho Ducha dá Hospodin jako mně, a nebude na tobě šetřit.“

Co bylo potom, jsem ale neviděl. Připadal jsem si jak ve snu. Objevil se ohnivý vůz — a projel mezi námi.

Když jsem se probral, ležel jsem na zemi. Úplně sám. Elijáš byl pryč. Vedle mne ležel jen Elijášův plášť. Vzal jsem ho, a vydal se zpátky do zaslíbené země.

„Ve jménu Hospodina a jeho proroka Elijáše!“ zvolal jsem u Jordánu.

Těm dvěma jediným jsem věřil.

A voda zas poslechla.

Na Elíšovi odpočinul duch

„Víte, co jsem v té chvíli poznal? Povídejte, žáci!“ (Pozn.: klidně se teď můžete obrátit na děti a nechat prostor jejich reakcím.)

„Že je s tebou Duch odvahy!“ vykřikl jeden.

„Že je s tebou Duch záchrany!“ vykřikl honem další.

„Že právě ty máš nést Izraeli Hospodinovo slovo!“ odpovídali jeden přes druhého další.
„A ještě něco,“ dodal Elíša. „Že příběhy proroka Elijáše (a jeho pokračovatelů) jsou pro Boží lid důležité právě tak jako příběhy Mojžíšovy. Ty budeme poslouchat a vypravovat a nést dál.“

Pomůcky: Flanelograf II, postava v dlouhém plášti, kamenný kruh (Gilgál).

Starší školní děti

Plášť

Nachystejte si dlouhý plášť, nejlépe kožený, ale není podmínkou, spíš starý. Bude to plášť, který vypráví příběhy svých nositelů. Pokud máte skupinu, která částečně příběhy zná, můžete užít jako motivaci k opakování: sednete si s dětmi dokola, podáváte si plášť a kdo ho drží, vypráví, co z pláště zaslechl. Pokud děti příběhy neznají nebo se stydí zapojit se, mohou si ho jen předávat — a vypravěčem zůstanete vy. Můžete začít Hlasem tichým a jemným na Orébu:

Když jsem byl na Orebu, zahalil si do mne Elijáš svou tvář a slyšel, jak mu Hospodin tichým hlasem oznamuje, že je s ním, ať se nebojí, a že má povolat Elíšu za učedníka…

Pokračujte podle stanovišť dnešního příběhu:

V Bétel jsem slyšel, jak se Izrael klaní zlatému teleti. Přitom té svatyni říkali „Dům Boží“.

V Jerichu, tam si děti ještě pořád prozpěvují „Jozue ten porazil Jericho“.

Pak jsme se zastavili u Jordánu. Stál tam Gilgál, kruh dvanácti velkých balvanů. Tam se kdysi otevřel Jordán, když Jozue přivedl náš lid do zaslíbené země.

(Odtud už vyprávíte sami s pláštěm v ruce vy.)

Tu mne můj pán Elijáš vzal, udeřil se mnou do proudu, ten se rozevřel a vyšli jsme do pouště. Sem, do pouště před Jordánem, přivedl kdysi náš lid Mojžíš. A Hospodin si ho na konci té cesty vzal k sobě.

Pak se ozvalo burácení prudkého větru. Zvláštního větru. Jak kdyby chtěl oddělit všechno kolem. A ještě jsem slyšel hučení ohně. A najednou jsem zůstal bez svého pána. Elijáš byl pryč. Slyšel jsem jen jeho učedníka Elíšu jak volá „Otče můj!, otče můj!“ A pochopil jsem, Elijáš je pryč. Hospodin si ho vzal k sobě, podobně jako kdysi Mojžíše.

Zůstal jsem ležet na zemi. A byl jsem smutný. Já, plášť plný Elijášových příběhů, už žádný příběh neuslyším, neukryji, neponesu dál. Zůstanu v poušti, zavane mne písek — a se mnou i všechny příběhy. Kdo si vzpomene na Elijáše, na to, jak se hádal s Achabem kvůli tomu, že Izrael slouží Bálovi? Kdo si vzpomene, jak můj pán pomohl hladové vdově a jejímu synkovi, jak na Karmeli stavěl oltář Hospodinu a posmíval se Baalovým kněžím, že slouží mrtvé modle…? Kdo si vzpomene, jak přišel za Achabem poté, co nechal zavraždit Nábota a ukradl mu vinici?

Ale tu mne někdo zvedl — Elíša! Ten učedník mého mistra. Hurá, bude mne nosit! Dál budu poslouchat příběhy a ponesu je se svým novým mistrem! Ale pak mne přepadla úzkost: je toho Elíša hoden? Nevyklube se z něj jen takový podvodník, který se bude vytahovat Elijášovým pláštěm a ve skutečnosti nic nezmůže?

Když jsme se vrátili k Jordánu, svinul mne najednou Elíša stejně pevně, jako předtím Elijáš. Udeřil se mnou do jordánských vod, kterými jsme prošli předtím od Jericha do pouště. Vody se rozestoupily — a mně bylo jasné: Elíša není žádný podvodník! Vzal si mne oprávněně. Nevadí, že si Elijáše vzal Hospodin k sobě, všechny ty příběhy a úkoly teď ponese Elíša!

Měl jsme z toho velkou radost. A stejně rád vám to teď vypravuji.

Pomůcky: Dlouhý plášť, nejlépe kožený, ale není podmínkou, spíš starý.

Přesah

Jako prvního si Hospodin k sobě vzal Henocha (Gn 5). Takhle o tom vypráví Nico ter Linden v Povídá se... Co má společného s Elijášem, popř. Mojžíšem?

Sám chodil s Bohem třista šedesát pět let. Tolik roků, kolik je dní v roce. Tak žil Henoch od šabatu k šabatu. Den ze dne chodil s Bohem, až si ho, sytého dnů, Bůh vzal. Docela nenápadně, jako by jen tak pokračoval v chůzi.

Jedno dítě z nedělní školy to vyprávělo takhle: Šel jednou Henoch s Bohem, a tolik si toho povídali, a povídali, a šli pořád dál a dál, až zapomněli na čas. Chtěli si toho říct tolik, že si ani nevšimli, jak daleko došli od Henochova domu. A najednou stáli u Božího domu.

Henoch se vyděsil: „Ach, Bože, já musím zpátky."

„Ale, Henochu," řekl Bùh, „když už jsi tak daleko, pojď přece se mnou dovnitř."

Ti dva byli dobří přátelé. Měli společnou cestu.

Liturgie

Biblický text k zapamatování

Jakože živ je Hospodin, nespustím se tě. (upraveno podle 2Kr 2,6)

Rituál

Každou postavu může provázet jedna píseň, kterou můžete zpívat nebo její část skandovat. U Elijáše a Elíši navrhujeme *To já, ó Pane můj, půjdu když mě posíláš* (Svítá 331).

Pokud jste vyráběli v minulých hodinách plakát stop, dnes jej můžete dobře využít — spolu s Elíšou si opakovat, kudy prošel Elijáš na cestě s Bohem, jak ho neslo Boží slovo (viz první úloha o Elijášovi).

Okénko do bohoslužeb

Můžete např. položit otázku, co to přesně znamená, když si Hospodin někoho vzal k sobě, a pak odpovědět pomocí příběhu z Přesahu.

Nebo můžete citovat místa, jimiž Elijáš s Elíšou prochází, a zeptat se, které příběhy se k nim vážou. Na co si vzpomenou děti, na co dospělí?

Modlitba

Jako společnou modlitbu učedníků, kteří přijímají své povolání, můžete zazpívat s dětmi Svítá 346 (Tvoje, Pane Kriste dobrota). Anebo:

Hospodine, Bože Elijášův a Elíšův, Otče Ježíše Krista, hovořil jsi se svými svědky Elijášem i Elíšou. Posiloval jsi je, dával jim moc zachraňovat životy i odvahu kritizovat pyšné nevěrníky. Buď takto i s námi. Prosíme za kazatele, za učitele nedělní školy, za všechny, kdo ti věří — dávej jim i nám ducha odvahy k pravdě i ducha, který ví o moci tvé záchrany. Amen.

Odkaz na pracovní list
33 Pád Jericha
30 Závěr Mojžíšova života
26 Modlářství lidu
14 Jákob na útěku
Odkaz na píseň
Aj, Pán kraluje, své obhajuje
Kdekdo to zná (SV144)
Rok za rokem, roky, léta jdou
V nebi je trůn (SV360)
To já, ó Pane můj, půjdu, když mne posíláš
Tvoje, Pane Kriste, dobrota (SV346)
I když se rozcházíme, ty s námi zůstáváš
Cílová skupina
Mladší školní
Předškolní
Starší školní
Katechetické cykly
Dál přece nejdeme sami II (Od Samuele k Šalomounovi + Od Elijáše k mesiášovi)
Biblický odkaz (kat)
2 Královská 2,1–15